Pregaria.cat

Entrada

Deixar-se trobar (V)

Esclat de vida

Jesús li respongué: tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna. (Evangeli de Sant Joan 4,13-14).

Carta al bon amic Joan.

Estimat Joan:

He anat rebent els teus comentaris sobre les pregàries "deixar-se trobar", i sento interiorment que aquest meravellós text de l'Evangeli de Sant Joan t'està parlant i canviant. Dius que t'has identificat plenament amb la samaritana i ara, com ella, vols trobar el camí vers una felicitat inesgotable.

El que et passa a tu ens ha passat a tots. Hi ha un dia que obres els ulls de la profunditat de l'ànima i te n'adones de que el goig sempre va amarat de la nostra temporalitat. Hi ha moments feliços, però passen. La consciència del caràcter fugisser de les coses els hi treu ja la plenitud total.

Una felicitat a prova del temps és impossible per a nosaltres els humans. Qui té la certesa del seu demà? Qui ens pot garantir la salut, l'èxit, l'amor i la pau? Hi ha gent que quan viu una llarga temporada de goig pensa dintre seu: què em passa?; no podrà durar, potser m'espera aviat una desgràcia o el final d'aquesta plenitud.

Diu Jesús que Ell té una aigua que apaga aquesta set profunda del nostre cor. No la tenim nosaltres. Ell diu que la té. Més encara emprant una imatge preciosa, imaginativa i de gran creativitat diu que el qui begui de la seva aigua tindrà dintre seu una font de vida. Personalment trobo que és una expressió formidable, estèticament perfecta i que, ara mateix, em produeix set de felicitat.

Jo m'ho crec el que diu Jesús. És a dir, crec que Ell té el secret de la vida en plenitud. També crec que de mi mateix això és impossible. Però que Ell té el secret, ni ho dubto.

És per això que trobo absolutament lògica la resposta de la samaritana:

"Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindré més set ni hauré de venir aquí a pouar." (Jo.4,15)

Tots, d'una o altra manera, demanem una cosa així a la nostra vida. Ho demanem al treball, a la família, als amics, entre els amants, quan perdem el control de nosaltres mateixos, quan es mort un ésser estimat, en front de les injustícies, en el plaer, en la recerca de la pau silenciosa, d'anada i de tornada, sempre.

Però a qui ho demanem?
Estem disposats a acceptar algunes condicions?
Esperem un regal que no costi res?

Jo penso, estimat Joan, que aquesta és en el fons la qüestió: demanar-ho a Déu sense condicions prèvies.

Quan continuem pregant sobre el text ja veuràs per on va Jesús per tal de saciar el nostre cor. De cap manera ens vol complicar la vida. Precisament el que Ell vol és vida. Ja acabo: deixa't trobar per Ell. Fins aviat.